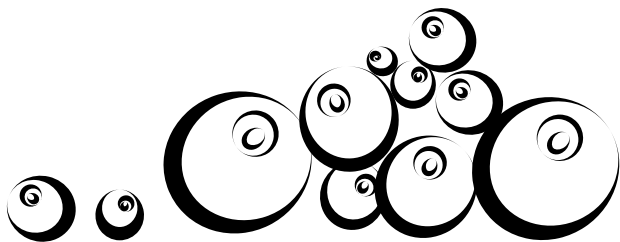

SAIPPUAKUPLIA

SATURNUKSESSA

*Valveen sanataidekoulun
tekstiantologia 2022*

SAIPPUAKUPLIA SATURNUKSESSA

Valveen sanataidekoulun tekstiantologia 2022

Vastaavat sanataideopettajat:

Kati Inkala ja Anna Anttonen

www.kulttuurivalve.fi/sanataidekoulu

www.sanataidesanoja.fi

www.lumotutsanat.fi

Valveen sanataidekoulun julkaisuja

Toimittaja: Ainokaisa Veteläinen

Taitto ja kuvitus: Aaron Törmänen

Painopaikka: Monetra Oulu Oy, Painatuspalvelut, 2022

Matkantekijänä

Kirjoittaminen on matka. Tämä oli minulle selvää silloin, kun naputtelin esikoisromaaniani Mifongin perintöä. Siinä päähenkilö kasvaa nuoresta aikuiseksi, ottaa paikkansa maailmassa ja kohtaa rakkauden ja sen vastuut. Mifonki-sarja on eepistä seikkailufantasiaa, jossa matkaa tehdään myös hyvin kirjaimellisesti milloin laivalla, milloin hevoskyydillä – tai mifonkien selässä.

Kirjoittaminen on matka, ajattelin silloinkin, kun kirjasarja kasvoi vuosi vuodelta pidemmäksi ja minä kehityin kirjailijana sen mukana. Pidin taipaleeni määränpäänä sarjan päätösosaa, Mifongin lunastamaa. Pian huomasin, että määränpää oli saavutettu mutta matka jatkui. Uudet tarinaideat ja henkilöhahmot kutsuivat. Fantasia-sarjojen jälkeen kirjoitin vaihtoehtohistorialliseen Suomeen sijoitettavaa steampunkia. Löysin itseni paikoista, jollaisia en olisi osannut aavistaa. Opin historiasta uskomattomia asioita. Matkat tuovat mukanaan yllätyksiä, useimmat niistä ilahduttavia.

Kirjoittaminen on matkaamista myös itseän. Yrittämällä ymmärtää henkilöhahmojani olen alkanut ymmärtää itseäni paremmin. Maailma avautuu uusin silmin ja se, minkä kuvitteli erilaisuudeksi – toiseudeksi – onkin samankaltaisuutta. Matkalla löytää erojen sijaan yhteneväisyyksiä. Syntyy ystävyyttä ja uudenlaista itsetuntemusta.

Kirjoittaminen on matka omiin taitoihin. Pitkän proosan jälkeen huomasin tuntevani vetoa lyhyempään muotoon. Osaisinko? Syntyi kuvakirja, selkoromaani, säeromaaneja. Minä osasin.

Edelleen ajattelen, että kirjoittaminen on matka. Ihana, joskus vaikea, elämänmittainen. Kirjoittajan mielikuvitus on kulkuväline, joka ajatusten voimalla vie tutkimusmatkoille mihin tahansa. Se on arvokas aarre, johon oman lisänsä tuo mahdollisuus kertoa matkoista toisille. Lukemalla ja kuuntelemalla muutkin pääsevät osalliseksi ajatuksista, tunteista ja maisemista, joita kirjoittaja on sanoilla piirtänyt.

Joskus tunnen vastustamatonta halua kirjoittaa kirjan esilehdelle hyvän matkan toivotuksen.

Teen sen nyt, rakas lukija:

Hyvää matkaa!

J.S. Meresmaa
kummikirjailija

SAMMALPEITOT SYLEILEVÄT EKSYNYTTÄ

Pienestä siemenestä nousit
maan pinnan yläpuolelle.
Tuhkan läpi tunkeuduit
elämän tahtoa virraten.
Ystäväni,
Pian kasvat kauniiksi ja vahvaksi
toivoasi levittäen
läpi tuhkaisten maan.

Jenny Maijala
Siivekkäät

Mitä metsällä on kerrottavanaan?

Linnun laulua

mustikoiden ”plup”

kissankellon kilinää

tuulen huminaa

oksien narinaa

lehtien kahinaa

vadelman ”tömps”

*Helkky Hamdard, Fanni Holma, Hilla Impola, Olli Järnfors,
Olivia Karppanen, Lumi Kess, Otso Kubin, Kerttu Lehtiö,
Lilli Piekkola, Elina Rimpiläinen, Arne Tenhunen*

7–8-vuotiaiden sanataidekerho

Kaukana

Kaukana näkyy
lapasen koti,
pajuja, rantaheinää,
oksia, vettä
lunta ja puita.

Kaukaa kuuluu
kaiku.

Kuuluu ihmisten puhetta,
suden ulvontaa,
tuulen huminaa sekä
silmälasien kilinää, kun ne tippuu maahan ja menee rikki.

*Aura Fernandez, Lassi Halonen, Joonas Heikkinen, Elli Jurkkala, Väinö
Lindholm, Iikka Matinelli, Saimi Pedone, Aatos Rautio, Tiuku Sevander,
Vivian Tapani, Maija Vuontisjärvi*

6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Seisahdan valoon, vihreä ympäröi eikä huutoa kuulu
kaunis taivas ja yhä kauniimmat

sammalpeitot syleilevät eksynyttä.

Tuulen mukaan tarttuneet terveiset edessä
ainoastaan valoa, pimeän sävyillä, öinen meri.

Kaikki ne tarinat jotka loppuivat veteen.

Kaikki ne suudelmat joiden voima ei kantanut loppuun. Sen kaiken kätkee voimakas meri,
meressä on turva, meressä on aika, ja loputon toivo. Siinä loputtomuudessa, liikkuvassa,
elottomassa.

Tämän hetken odotan,

sinun kätesi, turvana ympärilläni,
ei kyneleet haittaa kun me maataan tässä.

Kun me nähdään vain hyvä, toisemme.

Mielessäni menet samaan lokeroon

meren, metsän ja
vuorten lokeroon.

Mielessäni menet turvan lokeroon,
sinne minne ainoastaan rakkaus yltää.

Hertta Inkala

Süvekkäät

olen syvällä metsässä.
tie on ollut kivinen eikä jalkapohjia ravisuta vieläkään sen paremmin.
huomaan kulkevani samojen maamerkkien ohitse ja omien leivänmurujeni tulevan vastaan.
kompastun kaikkiin samoihin kiviin ja juuriin, tahdon tien ulos.
pois sinun metsästäsi.
ennen kuin oksasi putoavat niskoilleni.

Aada Bovellan

Väki

”Eikö muista puista voi veistää voiveitsiä?” kysyin isältä yhtenä iltana Viitejärvellä.

”No, voihan niistä”, isä sanoi, ”mutta kataja on paras.”

Sinä iltana katkaisimme naapurin ojasta katajan ja veistimme siitä ruman voiveitsen oranssikahvaisella puukolla. Istuimme rantaan nostetulla laiturilla pimeään tuloon asti ja söimme pitsaa, jonka olimme hakeneet matkalla.

Sinä iltana haavat olivat yliluonnollisen keltaisia, ne avasivat väylän toiseen maailmaan heijastuessaan peilityyneen järveen. Emme lähteneet kalaan, ehkä koska perukkeet jäivät kotiin, ehkä koska emme halunneet rikkoa sitä maisemaa.

Sinä iltana minulla oli pitkästä aikaa normaali olo.

”Vaahteroissa on kaikista kaunein ruska”, isä sanoi, kun ajoimme kotiin.

”Mutta täällä vaahterat eivät kasva metsissä.”

Minä väänsin radion pienemmälle, vaikka sieltä soi tuttu laulu. ”Kasvavatko vaahterat jossain muualla metsissä?” kysyin isän kääntyessä Takaloon vievälle tielle.

”Kasvavathan ne”, isä vastasi. ”Jossain etelämpänä, kai.”

Sinä iltana minua ei haitannut, vaikka olimme liian pohjoisessa vaahteroita varten, sillä hiekkatien varressa juoksi metsäjänis, joka oli paljon söpömpi kuin rusakko, isäkin myönsi sen.

Sinä iltana minua ei haitannut, vaikken ehtinyt lukea Napoleonin sotaretkistä, sillä olin oppinut jotain muuta: Välimeren rannoilla kasvavista oliivipuista on myös hyvä veistää voiveitsiä. Minulla ei tosin ollut oliivipuita, joten veistin muistoni siitä illasta katajasta. Eikä se haitannut – katajahan oli paras.

Anni Järvinen

Väki

MUIHIN MAAILMOIHIN

Mustan aukon läpi voi matkustaa

avaruuteen, luolaan tai muihin maailmoihin.

vessanpönttöön, merelle, asfaltille,
uuteen maailmaan,
roskikseen tai taivaaseen.

*Aura Fernandez, Lassi Halonen, Joonas Heikkinen, Elli Jurkkala, Väinö
Lindholm, Iikka Matinoli, Saimi Pedone, Aatos Rautio, Tiuku Sevander,
Vivian Tapani, Maija Vuontisjärvi*

6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Yksin
hiljaisuudessa
Valkoisessa ja sinisessä
Tuhoutuneen kuun alla

Saaga Vuotikka

Väki

se nousi jylhänä taivaan korkeuksiin
hetken oli paikallaan
en odottanut sen poistuvan
mutta hiljalleen se lipui pois
jättäen sivuilleni sinisen piirroksen

Aada Bovellan

Väki

Kannattaisiko

Mutta pieni neulanen
pistäisi sormeeni kuin värttinä
Putoaisin kunnes
loputtomuus ottaisi minut vastaan
Laskisi kannoilleni
Minun nähden mitä taivaankansi ja
universumit meiltä piilottavat
Puhaltaisin viimeisetkin voikukan siemenet
omille teilleen
kun en voisi enää jatkaa omaani
Mutta olisinko tehnyt oikein?
enpä tietäisi.
Siksi minun kannattaisi.

Aada Bovellan

Väki

**Jos emme ota vastuuta teoistamme,
maailma saattaa olla huomenna litimärkä.**

Roosa Manninen

Väki

Vettä ja kaatunut torni
Valkoisesta asusta mustaan
Jätetty korjaamattomaan aikajanaan.

Saaga Vuotikka

Väki

Hahmo näkyy kauaskin jonkin määrittelemättömän päällystämänä, tai ehkä paremminkin määrittelemättöminä ulottavuuksina, jotka näyttäytyvät ulospäin abstraktina mössönä, toistensa päälle liuenneina kemiattomina liuoksina, epäselvänä kirjoituksena, ja joista heijastuu eletty elämä ja kaikki sen eri sävyt, joita ei edes pitänyt olla olemassa. Heijastus ei tuijota lätäköistä takaisin, mutta sitä ei myöskään voisi kuvailla päänsisäiseksi, kahdeksi erisävyiseksi valoksi, jotka haastavat riitaa keskenään. Pikemminkin se liukuu mukana hänen tapaamiensa ihmisten välisissä kohtaamisissa, tulee esiin pinnallisissakin kanssakäymisissä, joissa molemmat osapuolet tuntevat heijastuksen, vaikkakin eri tavoin, kunnes heijastus palautuu takaisin omistajalleen, mutta jättää toiselle osapuolelle mieleen epä-määräisesti häilyvän muiston, joka ei oikeastaan edes ole muisto, vaan jokin joka heijastuu alitajunnasta eleisiin ja nousee vieikkaasti kaiken puhutun ja puhumattoman päälle, eikä sieltä ihan helposti putoa.

Süri Moilanen

Väki

olen uneksinut laskevani alas sateenkaarta.
olen uneksinut lentäväni pilvenhattaralla.
olen uneksinut nappaavani tähdenlentoja yötaivaalta.
olen puhaltanut saippuakuplia Saturnuksessa.

Maija Anttonen

Väki

Pehmeä laulusi sulautuu yön ääneen. Kuu
surisee taivaalla, kuin ampiainen tai vanha
loisteputkilamppu. Pöly laskeutuu yöksi,
maailmaa syleilee luontoäiti ja Jumala. He
pitävät maailmasta huolta yöllä, kun se
nukahtaa. Tuudittaa maailman tasaiseen
uneen. Pahat unet jäävät kiinni
hämähäkkien seitteihin ja äidit
rauhoittelevat omat lapsensa takaisin
uneen. Jumala nukkuu, mutta valvoo
meitä ja maapallolasta. Luontoäiti laulaa
unilaulun ja kaikki hiljenivät lepoon.

Elsa Haapalainen

Siivekkäät

UNEN RANTAKALLIOILTA

Pienen lautan hiljainen kulku
pois unen rantakalliolta
vie väsyneen matkalaisen pois.
Pois liplattavien aaltojen luota,
pois keltaisilta kukkakedoilta,
pois maailmasta, missä mikä vain on
mahdollista.
Punaiset purjeet liihottaen
se ylittää meren
ja jättää matkalaisensa
toivomaan elämää ikuista
hiljalleen lipuvassa autuudessa

Süri Linna

Süivekkäät

hiivittää keloille
meidän paikkaan
ihan hissukseen, hipi hiljaa
kuoleman läpi, ylösalaisin
hengitä rakas
hauras juurakko rapsahtaa
todistettiin kuolema
älä itke rakas
kipu kuuluu elämään
pysähtyään ja nähdään
lahonnut maailma kauniina
naavan kasvusta
huomaa ajan kulun
niin voi joskus käydä
kun tiet eivät eroakaan
ja hiljaisuus avaa sylin
odota tässä rakas.

Hertta Inkala

Süvekkäät

he sanovat
”elämä on kuin vuoristorata”
en ymmärrä, miksi
vuoristoradassa alamäet ovat parhaita
elämässä niitä ei meinaisi kestää
ainut yhtäläisyys niillä on se
ettei ylhäällä olla kovin kauaa
eikä koskaan tiedä, milloin sieltä ylhäältä syöksytään alas
ja niin, kumpikin jakaa mielipiteitä
toiset tahtoisivat pois, toiset eivät haluaisi sen loppuvan.

Martta Leppänen

Väki

Harmaat betoniseinät tuntuivat kaatuvan päälleni. Pelkäsin, että ne litistäisivät minut allensa, mutta niin onneksi kävi vain unissani. En tarkoita painajaisuniani, vaan elokuvankaltaisia unia joita nään nokosillani. Ne ovat kuin elokuvia. En tiedä sinusta, mutta mieleeni järjestetyt elokuvaesitykset ovat aina tupaten täynnä katsojia. Minua pelottaa, miten he ottavat vastaan näytetyt asiat. Puhuvatkohan he minusta pahaa teetkillään ja ystäviensä kanssa bussissa, vai ainoastaan pääni sisällä aina, kun yritän päästä heistä eroon. En kaipaa katsojia näytöksilleni.

Maija Heinonen

Väki

kun kaksi naista suutelee

koko maailma hiljenee
ääniaallot eivät värähtele
kosketus sihahtaa sammuksiin
kaikki pidättävät henkeään
jähmettyvät aloilleen vaikka se on niin
kovin vaikeaa sillä

kun kaksi naista suutelee

koko maailma
katsoo tuijottaa ihastelee
ahdistuu säikähtää suuttuu
haluaa unelmoi ymmärtää
polvistuu ravistelee hengästyy

sanaakaan sanomatta
kaikki vihaavat
tai rakastavat
tuomitsevat äänekkäästi, hyväksyvät hiljaa
repivät ruvet auki, hellivät haavaa

ja kun maailma viimein uskaltaa liikauttaa
itseään
on jo myöhäistä sillä
kun kaksi naista suutelee

älä katso heitä!

katso rosoista rakkautta joka on
kaunein asia maan päällä

Anna Palokangas

Siivekkäät

välissä kirjava varjo
puhu nyt vasten vastausta
mitä tekee luulot
morjens ympäripyöreät pelkotilat
pakko odottaa poikkitaiteellista isää
pitsaa, pitsaa, suklaajäätelöä
sä ootat seikkailua
kumma kesä ole kiltti
ihana hullu uni
 moderni röyhtäys
ei koskaan täytä rakkautta
näe sitkeä, vahva, vapaa, hikinen nuori nainen
kun ainoa koti hoitaa seinät
söpö tipu traktori

Magneettirunoutta.

*Olivia Ala-Poikela, Hertta Inkala, Aada Kiiveri, Emmi Kononen,
Jenny Maijala, Edith Njoroge, Noora Oravala, Anna Palokangas*

Siivekkäät

ystävä epäröi hiukan minua
ikävä kikattaa
 pehmeä suudelma
herätä välissä
 oikein pelottavaa
vapautta lapset odottaa
rakkaus näyttää hienolta kuvassa
ikävöin valoa, valkeutta mustassa
sydän punainen piirtää päivä päivältä
 kirjavamman ilmapallon
kauan kaikki on noin
nyt kuule minun nauruni
 sininen saari

Magneettirunoutta.

*Olivia Ala-Poikela, Hertta Inkala, Aada Kiiveri, Emmi Kononen,
Jenny Maijala, Edith Njoroge, Noora Oravala, Anna Palokangas*

Siivekkäät

Kesä tuoksuu

salmiakkijäätelölle,

rannalle,

uimiselle,

Suvirannalle,

karkkikalalle,

Ainolan puistolle,

kermalle,

jäätelölle ja

vedelle

*Paavo Isola, Veikko Kovalainen, Edith Mikkonen, Helmi Mäkinen, Pihla
Mäkinen, Kaius Ryytänen, Aarni Simula, Aletta Taivalaho*

5–6-vuotiaiden sanataidekerho

Taivaanrantaan laskeutuva Italian aurinko heijasti vielä viimeisiä säteitään kasvoihini. Istuin polvet rinnassa puutarhan keinussa katsoen kaukaisuuteen. Henkäisin ulos pitkän ja vapauttavan huokaisun. Hän lähestyi minua suihkulähteeltä päin. Ensin hän vain katsoi minua, mutta istui lopulta aivan viereeni. Hän kietoi kätensä hartioitteni ympärille, vetäen minut lähemmäs lämmintä kehoaan. Kävin makaamaan ja laskin pääni hänen syliinsä. Pehmeä kämmen silitti enkelin kiharoita huulten kumartuessa suutelemaan tyttöä hänen sylissään.

Olivia Ala-Poikela

Siiwekkäät

HÄMÄRÄSSÄ VALOSI VÄLKKYVÄT

Poreileva tunne rinnan päällä
Hiljainen tie ilman katulamppuja
Kipinä, josta syttyy metsäpalo
Tärinästä hikoavat kädet

Veteen heijastuva onnellisuus.
Se oli niin haurasta,
että hajosi ensimmäiseen aaltoon.

Haave. Olisitpa vielä siinä.

Lotta Lehtiö

Väki

Tuhat yötä ja neljätoista tanssivaa sekuntia.

Ei pysyvää hetkeä, vain ohimeneviä muistoja, joita linnut kuljettavat mukanaan kohti etelää.

Taivaanranta on vaaleanpunainen ja auringonlasku täyttää minut toivolla,

toivolla siitä, että jossain tuolla on jotakin.

Mietin, ovatkohan linnut päässeet perille ja tuoneet osan tästä ikävästä sinulle, koska sinä olet meistä se vahvempi,

tehty lujasta lasista, joka ei mene rikki kovasta pudotuksesta,

vaan hellästä otteesta ja värisevistä ääniaalloista.

Tuhat yötä ja neljätoista tanssivaa sekuntia minä odotan, että linnut saapuisivat luoksesi.

Noora Oravala

Siivekkäät

sinä iltana kun katsoit läpi ohitseni.
kuinka huomasin,
ettei katseeni koskaan ollut suora
pääni suuntaan nähden.

onneksi olin selin itseni kanssa,
sinun kanssa.
sen illan.
vaatteiden läpi ihon alle jäit puremaan
kuin koiperhonen,
joka hetkeksi jäi asumaan komeron taa.
ehkä silmät täysin avattuaan
ahtaus muista eroaa.

Edith Njoroge

Siivekkäät

äänetöntä huutoa
huudan tyynyä vasten ja itken
suolaisia, karvaita kyyneleitä
jotka maistuvat kivulta ja popcornilta.

Martta Leppänen

Väki

Yö tulee pimeämpänä kuin koskaan. Se helisee itkusta, kun lapset odottavat äitiään. Ei tule tuudittajaa, ei rakastavaa kättä silittämään painajaisia pois. Ikävä ei häily, ei parane. Äidinkaipuu on jokaisen lapsen pienessä rinnassa oleva haava, joka tihkuu verta elämän loppuun asti. Lapset kasvavat kaipuu kiinni heissä ja kun ovat tarpeeksi vanhoja he ehkä ymmärtävät, ehkä eivät.

Elsa Haapalainen

Siivekkäät

Ne tarinat joita muistan kirjoittaneeni vuosia
sitten, kirjoitin ne sinusta. Valoista mitkä
loistivat silmiini, kun äitini ajoi ohitsesi. Ne
tarinat olivat ihmisistä. Keksin jokaiseen
asuntoon perheen.

Nyt valosi alkaa himmetä.

Syksyn hämärässä valosi välkkyvät kiinni
odottamaan sitä, että talonmies jaksaa
korjauttaa ne.

Elvi Kallunki

Väki

Sanataidevintin ikkunasta näkyy

liikennemerkkejä

kauppa

taloja

Valveen valon heijastus talon ikkunasta

parveke

Valkea

äiti ja äitin auto

kaupungintalo

jouluväli

ritilä

*Helkky Hamdard, Fanni Holma, Hilla Impola, Olli Järnfors,
Olivia Karppanen, Lumi Kess, Otso Kubin, Kerttu Lehtiö,
Lilli Piekkola, Elina Rimpiläinen, Arne Tenhunen*

7–8-vuotiaiden sanataidekerho

Vielä kerran,
katso silmiini ja pyyhi naurullasi kasvoilleni kajastava valo.
Vielä kerran,
kurota minua kohti ja puhalla, jotta tuuli toisi mukanaan kuviasi
ja vielä kerran
ne antaisivat minulle rauhan.
Antaisivat vielä kerran
luvan pyytää anteeksi.

Noora Oravala
Siivekkäät

meren rikkinäiset raadot
kivusta sironneet laineet
kaste kuiskii kauniita sanoja
niitä
jotka silloin jäivät sanomatta

Sööri Linna

Siiwekkäät

LUMI ULVOO ULKONA

Lumitasanne

Revontulet liikkuu taivaalla.
Ilma on kylmä.
Pieni pakkasen tuntuma puristaa poskiani.
Ilmassa liikkuu raikas ja kylmä lumen tuoksu.
Lumi narskuu saappaiden alla.
Lunta on niin iso kerros että jalkani melkein uppoaa.
Lumoavia revontulia voisi
tuijottaa tuntikausia.

Maisa Mänty

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

pidin siitä
kun kävellessä juna-asemalle
takaapäin tuleva auto
sai talon seinämällä varjosi kulkemaan
takaperin
se antoi enemmän aikaa
uskotella itselleni
että takaisin tulet

pian
lumen tulo
sai kaiken näyttämään vanhalta
unissani silti näin kaiken sen alta
kuin vasta hieman ennen
ensilumen tuloa

Edith Njoroge

Siivekkäät

lumi peittää luonnon päällimmäisen kerroksen
ihan niin kuin leipoessa suklaakakkua kakun päälle ripotellaan tomusokeria

metsän päällimmäisen kerroksen alle ei nää ihan niin kuin ei kakunkaan
näkeekö kukaan vain päällimmäisen kerroksen alle
kun tulee pimeä

ei nää mitään

luonnossa ei kuitenkaan tarvitse nähdä mitään
siellä kuuluu ääniä
puut humisee, linnut laulaa ja sudet ulvoo
ihan niin kuin niillä olisi aivan hirveästi kerrottavaa
entä jos yksikin puu osaisi puhua, voisiko se selittää kaiken
ehkä sillä tavalla pääsisi päällimmäisen kerroksen alle
puhumalla

voitaisiinko me yrittää ymmärtää luontoa?

Lida-Sofia Hurskainen

Väki

kyyneleet silmissä
tarvon tässä loskassa
eteenpäin elämässä
tätä tietä
ei ole lupaa
jättää kesken
vaikka kylmän viiman lailla
hänen sanansa vavisuttavat
sieluani

kestän takiasi

Maire Inkala

Väki

lue illalla haikea kuvitelma maailmalle
hymyile köyhälle
iloinen nainen varjoissa
mieti milloin minä en kuollut
kumman kaunis kamala paikka
ikäväi haikeasti hyvää vettä kirkasta
käsi piirtää usein vihreän vastaväriä
ymmärrä tyttöä
usko lapsia
 oranssi kirjoittaa sanan
viisas lumi taikoo joulun

Magneettirunoutta.

*Olivia Ala-Poikela, Hertta Inkala, Aada Küberi, Emmi Kononen,
Jenny Maijala, Edith Njoroge, Noora Oravala, Anna Palokangas*

Sivekkäät

Aurinkovuori vuotaa oi voi.

Lumi ulvoo ulkona, korvat menee tukkoon! Oi ei tämä on ihan liikaa.

Susi upposi usvaan, auu auu auttakaa!

Kaurapuuro maistuisi, kun kukaan ei voi auttaa, se kun toisi lämpöä ja ihanaa tuoksua, eih ongelmia sulla, nyt surettaa, kuka voi auttaa susiparkaa? Susi ei voi tätä kaikkea yksin tehdä, jonkun pitää olla vierellä ja auttaa.

Lida Kesti

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

muutoksia

kun pääsen sinne
missä

tuuli liehuttaa hiuksiani
jalkani tuntevat vuoriston kohoumat
nenäni haistaa ilman kosteuden
kieleni maistaa
pakkasen tulevan
silmäni havaitsevat illan
hämärtyvän
ja
luonto valtaa aistini

olen kotona
ja
voin taas hengittää

Maire Inkala

Väki

MULLA ON SUPERVOIMA

Minä olen ihana

Minä olen ihana, koska osaan tehdä 104-palaisen palapelin.

Minä olen ihana, koska olen pelottava.

Minä olen ihana, koska osaan seisoa päällä.

Minä olen ihana, koska mulla pullottaa uusi rautahammas.

Minä olen ihana, koska osaan tehdä kuperkeikan.

Minä olen ihana, koska osaan odottaa vuoroa.

Minä olen ihana, koska mulla on supervoimia.

*Paavo Isola, Veikko Kovalainen, Edith Mikkonen, Helmi Mäkinen,
Pihla Mäkinen, Kaius Ryytänen, Aarni Simula, Aletta Taivalaho
5–6-vuotiaiden sanataidekerho*

Teksti i (Liekki)

Mahtava *korkea hahmo*,

viitta laskostettu kulmittain

ja
kantittain

Jokainen sivu täsmää kun *hän*
pyörähtää ympäri

- Katso mikä sekasotku.

Liekki
Syttyy

KATSON.

- Mutta juuri se onkin niin kaunista, kuiskaa *hän*

kipinät leijuvat
hävonneiden hiusten paikalla,

- Niin se on, totean

Liekki
Sammuu

•
•
•

Nietos Harju

Väki

Maahisen päiväkirjamerkintä

11.6.101 Rakas päiväkirja,

Oli maailman huonoin päivä. Sillä maahiskahvi oli loppu.

Aamu oli täysi katastrofi.

En jaksanut nousta ylös sängystä, en jaksanut mennä lounahoksele, en jaksanut edes nostaa maahishattua ohikulkeville rouville! Oli huono päivä!

Eveliina Brockman

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Joulupukin tuntomerkit

- pukeutuu yleensä punaiseen nuttuun
- viettää lähes koko vuoden yhdessä paikassa, poistuu sieltä vain harvoin
- hänen ympärillään on paljon tonttuja
- hän vie ”kaikille” maailman lapsille lahjoja

Onni Seppänen

10–12-vuotiaiden sanataideriymä

Herra Iloisen aamupala

hysli

krysl

bääbynä

plöppö

pluloja ja ploloja

kroisenti

junkkujoijeipä

komena

onitsi

ja jujakejuukkoa

Aura Fernandez, Lassi Halonen, Joona Heikkinen, Elli Jurkkala, Väinö Lindholm, Iikka Matinoli, Saimi Pedone, Aatos Rautio, Tiuku Sevander, Vivian Tapani, Maija Vuontisjärvi

6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Väsynyt avaruuslehmä pitää puheen

Väsynyt avaruuslehmä saapuu juhliin. Hän siristää silmänsä, kun kirkkaat valot paistavan hänen silmiinsä. avaruuslehmä pomppii tanssilattialle. ”Ai moi.”

Avaruuslehmä hyppelhtii buffetpöytää kohti ja katselee sitä. Hän ottaa lautaselleen kuujuustoa, kalamuusia ja avaruuspossukarkin.

”Hei, oletpa sinä lihaisen näköinen”, avaruuslehmä sanoo ruskealle sammakolle.

”Oi kiitos. Sinähän olet tosi ruma”, sammakko sanoo iloisesti.

”Kiitos kohteliaisuudesta”, avaruuslehmä sanoo.

”Ooh! Katsokaa tuota: Kuu-ukko pöllii koko buffet-pöydän!”

Väsynyt avaruuslehmä ei enää tämän jälkeen jaksa juhlia, joten hän lähtee kotiin.

*Emppu Ala-Poikela, Eveliina Brockman, Alisa Herranen, Anni Järnfors,
Ninni Ontero, Onni Seppänen*

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Jouluhevonen on keilaamassa

Jouluhevonen saapui juhliin. Hän huomasi kuinka paljon vieraita oli jo tullut ennen häntä. Hän yritti salata myöhästymisensä moonwalkaamalla ruokapöydälle. Jouluhevonen ruokapöydällä kohtaa alienin ja kimittää:

”Hejsan”. Hän lähti ihanan alienin kanssa kohti kimmeltävää buffetpöytää.

Jouluhevonen tunkee kaikki ruoat suuhunsa, jotta voisi syödä ne myöhemmin. Alien katsoo häntä paheksuvasti.

”Anteeksi, olen todella nälkäinen”, jouluhevonen yrittää.

”Jaahans”, alien sanoo mietiskellen.

Jouluhevonen sylkäisee puolet ruuista pois. ”Oletko tyytyväinen?” hevonen kysyy.

Yhtäkkiä jouluhevonen kuulee huutoa ja näkee, että ankeuttaja on alkanut imemään vieraiden sieluja, koska hävisi tikanheitossa. Jouluhevosen on pakko poistua, koska hänen perheellään on oksennustauti ja hän haluaa sen itsekin. Hän oli tyytyväinen juhliin.

*Alisa Herranen, Hilma Kaisto, Iida Kesti, Kerttu Mällinen, Maisa Mänty,
Sisu Salmirinne*

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Punainen Among Us -hahmo on kylvyssä

Among Us -hahmo saapuu pitoihin ja kiinnittää huomionsa ensimmäisenä isoon booliastiaan. Among Us -hahmo lähtee liikkumaan tasaisessa rytmissä kohti boolia, jonka vierellä seisoo merenjumala Poseidon. ”Hei”, Among Us -hahmo tervehtii jumalaa.

Among Us -hahmo säntää sen jälkeen ruokapöytään ja ottaa lautaselleen kalamuusia. Se on hänen mielestä hyvää. Seuraavaksi Among Us -hahmo tapaa limapallon, jolla on viitta.

”Mä pidän sun viitasta”, sanoo Among Us -hahmo.

”Kiitti, mä pidän sun punaisesta väristä”, vastaa limapallo.

”Kiitti”, sanoo Among Us -hahmo ja lähtee.

Among Us -hahmo törmää joulukuuseen. Among Us -hahmolle tulee paha mieli, joten hän kävelee näyttävästi pois juhlista.

*Emppu Ala-Poikela, Anni Järnfors, Iida Kesti,
Maisa Mänty, Sisu Salmirinne
10–12-vuotiaiden sanataideryhmä*

KOLME LOITSUA VIIDEN HINNALLA

Oletko kyllästynyt vanhaan hokkuspokkusiin ja simsalabimiin?

Nyt on Salagagebab

Uusi paljon helppokäyttöisempi lyhyempi ja paljon helpommin muistettava.

Nyt puoleen hintaan!

Löytyy jokaisesta marketista.

Taikahatut ja taikasauvat myydään erikseen.

Anni Järnfors

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Lauantaina Vaalassa tapahtunut onnettomuus, jossa 5000 litraa polttoöljyä valui maahan, olikin todellisuudessa Valjahilren tekosia. Valjahilri on pieni olento joka on erittäin tuhoisa. Sähkö ja muut ihmisten teokset kiinnostavat pieniä kaikkisyöjiä erittäin paljon. Itse asiassa tämä hilri voi olla itsetuhoinen ja tuhota itsensä ja muut asiat ympäriltään. Eli kyseessä oli eräänlainen pieni räjähdys kun hilri räjähti aggregaatin sisällä.

Kerttu Mällinen

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Ensimmäiset oireet olivat, vain pientä kielen kutiamista. Kohta takapuoleeni alkoi koskea kovaa ihan kuin häntäluuni olisi kasvanut pituutta. Ihoni alkoi kuivua ja tippua pois. Siihen jäi vain jäljelle nihkeä nahka. Aloin ulkona kävellessäni napsia kielelläni pieniä lentäviä otuksia nälkääni. Yhtenä päivänä kuitenkin heräsin jomotukseen jonka tunsin koko kehossani. Jalkani olivat muuttuneet mitättömiksi ja pääni päärynän näköiseksi. Säikähdin itseäni niin paljon kun vilkaisin itseäni peilistä, että häntäni irtosi.

Elvi Kallunki

Väki

Oletko kyllästynyt vanhaan kunnon avada kedavraan? Nyt myynnissä olisi uusi Hokkus pokkus joka kulkee helposti vaikka taskun pohjalla. Osta kaksi sanaa yhden hinnalla vain 10,10. Lisävarusteet myydään erikseen.

Hilma Kaisto

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Kävin herra Wenzelin antiikkikaupassa

Kerran kävelin Suvantokadulla. Minä törmäsin johonkin, se oli katulamppu. Katsoin nolona ympärilleni ja silloin huomasin keltaisen kerrostalon ikkunassa mainoksen. Siinä luki, tervetuloa herra Wenzelin antiikkikauppaan! Olin utelias ja menin sisään.

Sisällä tuoksui ruoste ja pöly. Ympärilläni näin kaikenlaisia vanhoja esineitä, jotka kiinnostivat paljon.

Olin kierrellyt jonkin aikaa, kun huomasin miehen tiskin takana. Kävelin hänen luokseen ja kysyin: ”Mistä olet saanut nämä kaikki esineet ja tiedätkö kaikkien alkuperää?”

”Saan näitä ihmisiltä jotka käyvät kaupassani, minulle ei edes joskus sanota mitään, esine vain jätetään tähän tiskille”, vastasi mies.

”Minulla on sinulle esine, haluan antaa sen sinulle”, sanoi herra Wenzel.

Hän antoi minulle vanhan näköisen kirjan.

Kun avasin kirjan, lensin taikamaailmaan.

Anni Järnfors

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Alice oli pääatalon kellarissa hakemassa viheryrttiä koska se oli loppunut keittiöstä. Alice oli kissoista juuri se, joka pelkäsi vähiten pimeitä kellareita, mutta kyllä hieman värähti nähdessään jonkin liikahtavan syrjäisessä nurkassa. Onneksi Alice huomasi se olevan vain vanha, rapistunut juliste, jossa ilmoitettiin jonkun kadonneista sukista. Alice huomasi viheryrttipurkin yhdellä hyllyllä. Hän kurottautui sitä kohti, kun hän huomasi jonkin mustan nesteen tulvivan kellariin. Alice tunnisti heti nesteen olevan Pahan kosketusta ja kiipesi äkkiä lähimmän hyllyn päälle. Neste tulvi kellariin Alicen katsoessa. Alice mietti, miten ihmeessä Pahan kosketus oli päässyt kellariin. Hän katsoi, jos vaikka jollakin hyllyllä olisi ollut vastamyrkkyä siihen ja hän näkikin sen ja niin nopeasti kuin pystyi, hän otti ja kaatoi sen maahan ja neste katosi. Hän käveli pois kellarista kertomaan muille mitä oli tapahtunut.

Ninni Ontero

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Kyllästyttääkö seesam aukene?

Tässä uusi! Voileipä aukene

Kolme loitsua viiden hintaan!

Emppu Ala-Poikela

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Vedenalaisen koulun lukujärjestys

kello	maanantai	tiistai	keskiviikko	torstai	perjantai
5.00– 6.00	kuvataide	popran	kuvista kivistä	taitouinti	imuritunti (siellä imuroi- daan sukat)
6.00– 7.00	tehdään elokuva	puhaltamista	kuvis	ymppi	teroittaminen
7.00– 8.00	välkkä	pukemispörröt- täminen	välkkä	pelaaminen	polskiminen
8.00– 9.00	kumittamista	ymppi	kaid	uintivälkkä	uimista

Välitunnilla vedenalaisen koulun oppilaat...

hyppivät kuplissa

kiipeilevät merilevissä

harjoittelevat korallipujottelua ja vapaauintia

leikkivät hippaa ja piilosta

pelaavat korallipalloa

hyppivät levähyppynarua

kiikkuvat merilevässä

kiipeilevät merilevää pitkin ja laskevat alas

leikkivät merimajassa

*Helkky Hamdard, Fanni Holma, Hilla Impola, Olli Järnfors,
Olivia Karppanen, Lumi Kess, Otso Kubin, Kerttu Lehtiö,
Lilli Piekkola, Elina Rimpiläinen, Arne Tenhunen*

7–8-vuotiaiden sanataidekerho

Tulostin tulosti eräänä päivänä kuvan. Se oli sinänsä sensaatio, mutta kuva oli vahvasti naapurikaupungin mallikuvista poikkeava. Paperi oli hohtavan valkea a-nelonen, johon oli palanut kiinni muutama varjo. Kun nostin kuvan viimeistä päivää raksuttavasta tulostimesta, mieleeni tuli, että Nagasakissa ja Hiroshimassa ydinpommit polttivat ihmisten varjot katukiville. Varjot olivat vaatimattomat, aivan kuin paperin emission aallon pituuksia olisi säädetty hienovaraisesti parissa kohden. Huoneen sähkötuikun valo kuvastui paperista kuin tyhjentyneenä. Olen kuullut, että pääkaupungissa valoa osataan polttaa nuotioissa. Aallonpituuksista rakentuu palamistuotteenä sähkömagneettisia molekyylejä¹. Nyt minusta tuntui kuitenkin kuin takaisin heijastuva valo olisi aavistuksen verran vähemmän valoa ja hiukan enemmän tyhjyyttä. Kohotin vapisevin ja hennoin (Joskin tulostimen kanssa käytyjen taistelujen parkkiinnuttamin) käsin paperin nenäni ja vasta vahattujen, valoa heijastelevien viiksieni tasolle. Tihrustin a-nelosen pintaan piirtyneitä häilyviä varjoja...

Ja varjot heräsivät eloon

Ne imivät katsettani, ryystivät sitä pois tästä maailmasta

Katsoin suoraan paperin läpi ja pois...

Katseeni loikki paperin läpi kaukaisuuteen ilosta huutaen

ympäröivä huone himmeni sumupuuroksi:

0,21 %

1 %

2 %

6 %

31 %

32 -

1 Näistä ilmastovaikutustensa vuoksi kovassa tutkimuksessa olleista molekyyleistä on laadittu kuusikulmion muotoisia malleja. Yleisimmän reaktiotuotteen, gammahiilidioksidin, valokemiallinen kaava on vähänkuinkin mehiläiskenno, jonka vasemmasta alakulmasta on haukattu pala. Tehdaskortteleissa voi nykyään jopa päivisin havaita hentoja valopilviä, ja voimaloissa voi ilman valopitoisuus olla jopa 63 %.

Riuhtaisin katseeni irti. Tulostimen muovisen pinnan metsästäviä jaguaareja esittävä koristekuviointi näytti sumealta ja epätarkalta. Puhalsin ulos keuhkojen täydeltä tuulta. Ensimmäinen ajatus oli: ”Taidan nyt sitten tarvita silmälasit”

Toinen taas: ”Mikä oli niin kaunista, että se sai osan katseestani jättämään minut sen takia? Varmasti se on nyt tyyväinen siellä, missä voi katsella tuota näkyä, missä universumissa se sitten ikinä lepääkään.”

Jälkimmäinen ajatus ei jättänyt minua rauhaan. Se seiso i aina sänkyni vieressä kuin kärsivällinen hovimestari, kun menin makaamaan ja herätti minut vesipannun vihellykseen pekonin, munien ja paahdettujen klemmareiden tuoksun leijuessa sieraimiini. Öisin heräsin joskus tulostimen hurinaan, kuuntelin sitä ja yritin ymmärtää. Uskon yhä, että se kertoi minulle iltasatuja toisesta maasta.

Tänä yönä olen päättänyt lähteä. Pakkaan evääksi pussillisen karamellisoituja klemmareita. Istun viimeisen kerran pöydän ääressä kirjoittamassa tätä jäähyväiskirjettä tabletilleni. Pian otan viimeisen kerran jakoavaimeni rintataskusta. Harpon tulostimelle. Väännän huoltoluukun ruuvit auki.

1. Ruuvi

2. Ruuvi

3. Ruuvi

4. Oho, neljäs olikin jo auki.

Avaan luukun. Ryömin sisään. Luukku sulkeutuu jälkeeni. Älä itke Lulu rakas, vaikka emme tapaa enää koskaan.

Terveisin Ferdinand H.

Nietos Harju

Väki

EI SIITÄ SEN ENEMPÄÄ

Pillimehun pilli oli
kadonnut epävarmoissa
olosuhteissa.

Roosa Manninen

Väki

Kiukkupussiin kerättyjä harmituksia

Aamulla on tylsää

Peruuntunut HopLop-reissu

Ei löydy pinkkejä sukia

Toinen syö kaikki karkit

Ei pääse synttäreille

Pitää lähteä, vaikka ei halua

Kiukkupussin voisi pamauttaa

metsässä

pellolla

talon katolla

kellarissa

Melukylässä

*Paavo Isola, Veikko Kovalainen, Edith Mikkonen,
Helmi Mäkinen, Pihla Mäkinen, Kaius Ryyränen,
Aarni Simula, Aletta Taivalaho*

5–6-vuotiaiden sanataidekerho

Riitelen pikkuveljeni kanssa
olen astunut kissan päälle ja luulen
että minulla on pikkuveli
sitten huomaan ettei
minulla ole pikkuveljeä

Kerttu Mällinen
10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Jouluna meidän koiramme teki olohuoneen matolle ison joulutortun. Ei siinä itsessään vielä mitään, mutta kun tämä koira vielä hyppäsi pöydällä olevan piparkakkutalon päälle, tuli sille jo lähtö ulos. Kuu kumotti ja tähtitaivas loisti. Mutta Musti ei aikonut luovuttaa. Se hyppäsi viimeisenä yrityksenään olohuoneen ikkunasta sisään, mutta takertui samalla ikkunan edessä roikkuneeseen himmeliin ja siinä vasta olikin selvittämistä. Että sellainen joulu se!

Touko Hukkanen

Väki

”Vaan miks’ on mies tullut ryypylle?”

”Aiheutin tänään kaksi paloa.”

”Kaks’? Minä kolome.”

”Se on niin hirvittävän vaativaa!”

”Onhan se, onhan se.”

”Pitää olla niin hirvittävän nopea.”

”Tojellaki, auta armias jos et ehi juosta kohtii ajoissa.”

”Näinpä! Käsissäkin pitää olla hirvittävästi voimaa, että lentää pitkälle.”

”Jo vain. Ja pihtää kärkeä hyvissä ajoin että näkkee sopivan tilaisuuden tulevan.”

”Voi, kyllä! Minun täytyy harjoitella vielä hirvittävästi ajolähtöäkin.”

”Minä en oo vielä yrittänytkään. Aina vaan jalakasin juossu pois pinteestä.”

”Voisimme harjoitella yhdessä!”

Pesäpalloilija ja tuhopolttaja hymyilivät toisilleen. Maailman kummallisin liitto oli solmiutumassa.

Anna Palokangas

Siivekkäät

hän oli kiltti ystävä, joskus hieman laiska
näkemiin, sanoin
tyttö mene
talvella joskus merille palaan
vapaa energia
idiootti talvella
idiootti pyörällä, minun isoäitini
väsynyt jääkaappi,
 vanha outo metkupatteri
pieni peikko leikkimökissä
ulkona laulaa musiikkia.

Magneettirunoutta.

*Olivia Ala-Poikela, Hertta Inkala, Aada Kiiveri, Emmi Kononen,
Jenny Maijala, Edith Njoroge, Noora Oravala, Anna Palokangas*

Siivekkäät

Asunnon 4B yläoikeassa ikkunassa asuu mies.
Pyhäinpäivisin hän astuu ulos pelotellakseen pienempiään.
Ei siitä sen enempää.

Anni Järvinen

Väki

**TEKSTIANTOLOGIAN KIRJOITTAMISEEN
OSALLISTUNEET SANATAIDERYHMÄT**

5–6-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat:

Kati Inkala

Anna-Leena Jurkkala

Paavo Isola

Veikko Kovalainen

Edith Mikkonen

Helmi Mäkinen

Kaius Rynänen

Pihla Mäkinen

Johnny Rönty

Aarni Simula

Aletta Taivalaho

6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat:

Anna Anttonen

Ainokaisa Veteläinen

Aura Fernandez

Lassi Halonen

Joona Heikkinen

Elli Jurkkala

Väinö Lindholm

Iikka Matinolli

Kerttu Nikkanen

Saimi Pedone

Aatos Rautio

Tiuku Sevander

Vivian Tapani

Maija Vuontisjärvi

7–8-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat:

Anna-Leena Jurkkala

Ainokaisa Veteläinen

Santtu Ainesmaa

Helkky Hamdard

Fanni Holma

Hilla Impola

Olli Järnfors

Lumi Kess

Olivia Karppanen

Otso Kubin

Kerttu Lehtiö

Lilli Piekkola

Elina Rimpiläinen

Arne Tenhunen

10–12-vuotiaiden sanataideryhmä

Opettajat:

Anna-Leena Jurkkala

Ainokaisa Veteläinen

Emppu Ala-Poikela

Eveliina Brockman

Alisa Herranen

Heljä Hukkanen

Anni Järnfors

Hilma Kaisto

Iida Kesti

Kerttu Mällinen

Maisa Mänty

Ninni Ontero

Jooa Salin

Uuti Salin

Sisu Salmirinne

Onni Seppänen

Väki – sanataideryhmä 13–15-vuotiaille

Opettajat:

Anna Anttonen

Ainokaisa Veteläinen

Maija Anttonen

Aada Bovellan

Nietos Harju

Maija Heinonen

Touko Hukkanen

Iida-Sofia Hurskainen

Maire Inkala

Anni Järvinen

Elvi Kallunki

Lotta Lehtiö

Martta Leppänen

Roosa Manninen

Siiri Moilanen

Halla Toivoniemi

Iiris Tulkki

Saaga Vuotikka

Siivekkäät – sanataideryhmä yli 15-vuotiaille

Opettajat:

Kati Inkala

Anna-Leena Jurkkala

Olivia Ala-Poikela

Elsa Haapalainen

Hertta Inkala

Myrsky Kahelin

Aada Kiiveri

Emmi Kononen

Siiri Linna

Jenny Maijala

Edith Njoroge

Noora Oravala

Anna Palokangas

**Lumotut
sanat**